

KRA FA LI

2
'26

Kralupské farní listy

Doufám, že se tu stanu morálnějším

Milí kralupští farníci, nechce se mi věřit, že je tomu už víc než čtvrt desetiletí, co jsem byl vyslán z kralupské farnosti směrem na jih. Nejprve to bylo na dva roky do Prahy na Jižní Město, loni v září jsem se pak přesunul ještě jižněji, do Říma, studovat morální teologii. Doufám, že se zde stanu, i díky Vaším modlitbám, aspoň o něco morálnějším člověkem. Začátkem ledna se u nás v Nepomucenu (česká kolej v Římě) na pár dní stavil P. František Masařík, který si pro nás připravil duchovní obnovu. Společně jsme s vděčností vzpomínali na čas prožitý v Kralupech nad Vltavou. Vzpomíná na Vás a pozdravuje také P. Václav Šustr, kterému tady v Římě ke studiu přibyla i služba vicerektora. To znamená, že se poctivě stará jak o chod zdejší koleje, tak o formaci bohoslovců. Děkuji za krásný rok, který jsem mohl prožít mezi Vámi! Ať Vám dobrý Bůh stále žehná

a dává světlo všude tam, kde to zrovna potřebujete!

DOMINIK FRIČ

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, Číslo 2/2026 vydáno 1. 2. 2026 v nákladu 110 ks. Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravila redakce a uvedení autoři. redakce: R. D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Karolína Nováková, Magdalena Čechlovská a ovice. Připomínky, náměty a fotografie pošlete na casopis.farnosti@gmail.com Uzávěrka 20. dne v měsíci. Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz Foto na titulní straně: Tři králové na Chrztíně. Foto: Petra Kottová.

Předpostní doba - společná výzva

Drazí farníci,
v měsíci únoru vstoupíme slavením Popeleční středy do postní doby. Vstoupíme do čtyřicetidenního období přípravy na slavení Velikonoc. Byla by ale škoda postní dobu zaměřit jen na Velikonoce. Je to příležitost k obnově – nás samých, ale také našeho společenství. Církev, když v dokumentech II. vatikánského koncilu uvažuje o postní době, chápe, že svatopostní úsilí není jen něčím soukromým, ale týká se také společenství a projevuje se vnějšími skutky.

Všichni jistě známe, že pro postní dobu jsou specifické především tři projevy – půst, modlitba a almužna. A možná je využíváme k tomu, abychom pracovali se svými slabostmi, abychom usilovali o své obrácení, nebo abychom se cvičili v kázni a sebezáporu. To je chvályhodné!

Mnohdy ale zapomínáme na to společné. Na to, že postní dobu prožíváme nejen jako jednotlivci, ale také jako společenství. A to je neméně důležité. Konat individuální úkony je skvělé, ale pokud je neprožíváme také ve společenství, můžeme říci, že nám přesto postní doba protekla mezi prsty.

Chtěl bych nás všechny pozvat k tomu, abychom se zamýšleli, jak můžeme prožívat postní dobu jako domácí církev – rodina. Co můžeme jako rodina společně dělat – jak se společně postit, modlit, konat almužnu. Jinými slovy, jaký sebezápor si společně zvolíme (budeme bojovat s tím, co naší rodině škodí), jak budeme trávit čas v modlitbě (četbou Písma, slavením eucharistie, pobožností

křížové cesty...) a jak budeme konat almužnu, nejen navenek (pomáhat lidem kolem sebe), ale možná především směrem dovnitř rodiny (projevovat si pozornost, lásku). Můžeme se domluvit, že třeba nebudeme při stolování užívat média (puštěná televize, mobily v rukou). To může být náš půst. Můžeme se domluvit, že si denně společně přečteme evangelium toho dne a řekneme si, čím nás oslovuje. To bude společná modlitba. A můžeme se dohodnout, že si v neděli třeba společně zahrajeme deskovou hru, nebo spolu pojedeme na výlet... To bude naše almužna.

Stejně důležité je ale také přemýšlet o tom, jak budeme prožívat postní dobu jako farní rodina. Na tohle mnohdy zapomínáme a nevěnujeme tomu pozornost. Pochopme, že postní dobu nelze plně využít bez společného farního prožívání – v půstu, modlitbě a almužně – i když jsme se každý osobně snažili.

S pastorační radou jsme otevřeli otázku, jak postní dobu společně prožívat. V neděli 15. února v rámci farního týdeníku vyjde představení toho, co budeme jako farnost moci společně konat – jak se společně postit, modlit a konat almužnu. Zvu vás všechny, abyste mi do neděle 8. února napsali vaše nápady a možnosti, jak byste chtěli ve farnosti společně procházet postní dobou. Zkusme hledat takové projevy, které nám pomohou k obrácení našeho farního společenství a k jeho budování a prohloubení vzájemných vztahů. Které pomohou k tomu, aby o Velikonocích naše

společenství, nejen v jednotlivcích, ale také jako celek, mělo účast na Kristově velikonočním vítězství a na novém životě. Osobně vnímám postní dobu jako jeden z největších darů, který od Boha dostáváme. Jako čas příležitostí a možností. A ve chvíli, kdy člověk přijme nabídku, tak také jako čas zázraků! Spolpracujeme s Kristem a pojďme konat

zázraky. Pojďme uzdravovat naši slepotu, hluchotu, že jsme chromí a že jsme svázáni zlem. Pojďme prožít radost z uzdravení!

K tomu nám všem ze srdce žehná

R.D. MARTIN SKLENÁŘ

ZÁŽITEK KŘESTĀNA - NOVÁČKA

Bylo to tak jiné, a přitom vlastně stejné

Vždycky před Vánoci jedu k mamce na společné pečení vánoček pro celou rodinu (já je motám, ona dělá všechno to ostatní). Letos jsme se dohodli na čtvrtou adventní neděli. Jelikož to znamená brzo ráno odjet, tak jsem si řekl, že si zajdu na mši jinam. Vy, kteří jste již navštívili mše v mnoha různých farnostech, to budete brát jako normální věc. Nicméně pro mě jako pro neučeného, stále ještě „nováčka“, to byl zážitek.

Libilo se mi, jak se už přede mší začaly ozývat varhany. Nejdříve velmi potichu a hluboce. Postupně to gradovalo, až nakonec při zazvonění spustily naplno vstupní píseň. Už to mnou silně otrásl. Potom mě překvapilo, že při Gloria někdy zpíval zpěvák z kúru a někdy naopak my ostatní. Víím, že se to děje, nicméně i tak mě překvapilo, že se klečí jindy než u nás. V podstatě už po odzpívání Sanctus se klečí, a to až do skončení eucharistické modlitby a velkého Amen.

Také o tom, že existovaly zvony, na které se zvonilo pouze při proměňování eucharistie, jsem už věděl. Ten den jsem takový zvon poprvé uslyšel.

Dalším překvapením bylo, když kněz proměnil jenom jednu velkou hostii a tu přijal. Poté ministrant přinesl již proměněné hostie.

A pak přišel největší „šok“: všichni (opravdu všichni) přijímali na ruku. Zmocnila se mě panika. Nikdy jsem na ruku nepřijímal, a kdybych tak teď neučinil, určitě bych mohl působit za exota, být vyobcován, zlynčován a za neustálého pískání burácejícího davu podstoupit smrt v aréně Kolosea (trochu přeháním). Rychle jsem promýšlel všechno, co víím o tom, jak se přijímá na ruku. Myslím, že jsem při tom působil jako vyděšené ptáče, nic se ale nestalo. Všichni byli v naprostém klidu a pokoji. Po mši svaté pak ještě pár minut zněly varhany. Bylo to mocné, ve směsi tónů se ozývaly i fragmenty zpívajících písní. Nikdo neodcházel, všichni seděli a já si vychutnával ty zvuky a měl o čem přemýšlet. Bylo to tak jiné, a přitom tak stejné. Stejně silné, stejně mocné. Nehleďte v tom žádnou hlubokou myšlenku. Je to zkrátka jenom popis toho, co jsem zažil a co ve mě zůstává.

JAROSLAV Klapetek

Svaté přijímání - praktické věci

Draží čtenáři, poslední čísla farního časopisu Krafali se věnujeme obřadům přijímání. Dnes bychom si společně řekli něco k praktickým věcem vztahujícím se k přijímání eucharistie.

Vyjádření úcty k eucharistickému Kristu

Záměrně mluvím o úctě k eucharistickému Kristu, nikoli jen k eucharistii. Je dobré si znovu uvědomovat, že nechováme úctu k eucharistii (i když to tak někdy v rámci zkracování říkáme), ale ke Kristu, který je v eucharistii reálně přítomný.

Běžně tuto úctu vyjadřujeme pokleknutím (když vstoupím do kostela, při adoraci...). Dokumenty zdůrazňují, že tuto úctu je třeba vzdát i při slavení mše svaté, a to před přijetím eucharistie. V našich krajích je tím běžným vyjádřením právě pokleknutí. V liturgii toto pokleknutí (klečení) vykonáváme při slovech: Hle, Beránek Boží... Proto je zbytečné ho před přijímáním duplikovat (není to však zakázané, ani nedoporučované). Pokud ale nastane situace, kdy při slovech „hle Beránek Boží...“ neklečíme (např. při národních poutích, mších venku, kdy stojíme v blátě), pak bychom měli před přijetím eucharistie pokleknout, nebo když nemůže (z různých důvodů), alespoň se hluboce uklonit.

Je dobré ale dělat toto gesto v dostatečné vzdálenosti od kněze (tak i případně kříž, kterým se někteří značí). Důvod je praktický. Je třeba dbát na to, abychom při zavrátání nebo při gestu kříže nenarazili do kněze či do ciboria a aby se eucharistie nerozsykala, případně – v horším případě – nerozlila.

K vyjádření úcty pochopitelně patří i věci, které by měly být automatické, či patřit k základům slušného chování: Není vhodné, když člověk přijímá svaté přijímání s rukama v kapsách. Pokud má muž z nějakého důvodu pokrývku na hlavě (nemoc), pak by k svatému přijímání měl přistupovat bez ní. Slušný oděv už by měl být součástí samotného vstoupení do kostela. Mezi věcmi, kterých bychom se měli vyvarovat, patří také to, kdy stojíme ve frontě a ještě se s někým máme potřebu bavit, něco si s ním sdělit. Běžnou praxí v přistupování k svatému přijímání ve dvojstupu pak také je, že po přijetí eucharistie se vždy otáčím a odcházím směrem ven, nikdy směrem dovnitř dvojstupu. Dávám tak prostor, aby se ten, kdo přichází po mně, mohl soustředit na to, že přijímá Krista a ne na to, z které strany se mi má vyhnout.

Přijímání

Co se týká samotného přijetí eucharistie, v naší zemi je následná praxe: Věřící může eucharistii přijímat ve stoje, či v kleče. Může přijímat na ruku, či do úst. O způsobu, jak věřící přijme eucharistii, se rozhoduje věřící nikoliv kněz. Když věřící přijímá na ruku, mělo by být toto gesto uctivé. Věřící by měl mít čisté ruce, při přijímání by neměl mít v ruce či na ruce pověšenou tašku.

Při přijímání na ruku je třeba, aby věřící nastavil ruce dostatečně zřetelně, tedy ne někde v oblasti pasu, ale v úrovni hrudi, či krku, tak aby je kněz viděl. Ruce nastavuje obě, jednu podkládá pod druhou. Pokud

jsem pravák, nastavuji levou ruku, pravou položím pod ní a bezprostředně po podání svatého přijímání pravou rukou vkládám eucharistii do úst. I zde znovu platí výzva k tomu dávat pozor a být opatrný, abychom nevyrazili knězi ciborium z ruky. Věřící má přijmout eucharistii v blízkosti kněze, a to buď hned před knězem, či udělat úrok stranou a tam Krista v eucharistii přijmout. Kněz má vidět, že věřící eucharistii přijal.

Pokud se svaté přijímání podává pod obojí způsobou, musí být přijímání podáno do úst (není možné podat eucharistický chléb na ruku a následně, že by sám věřící si namočil eucharistii v kalichu). Zároveň ale člověk může vyjádřit, že chce přijímat jen pod jednou způsobou na ruku. Tedy ve chvíli, kdy nastaví ruku, tak mu kněz má podat eucharistický chléb na ruku. Bohužel se ale stává, že kněz namáčí eucharistii dříve, než k němu člověk přistoupí. Pak už nemá příliš na výběr a je vhodné se vyhnout zmatkům a přijmout od kněze pod obojí způsobou do úst.

Zmiňme i některé věci, které nejsou dovolené. Tak například není dovoleno, aby věřící, pokud k tomu nejsou závažné důvody, přijímal pouze krev Kristovu (závažným důvodem může být třeba, že již byl vypořádán eucharistický chléb). Taktéž není dovoleno v případě, kdy dojde eucharistický chléb, vzít neproměněné hostie, namáčet je v kalichu a podávat je jako „krev Kristovu“. Mezi nešvary v některých oblastech světa pak patří samotné podávání. Způsobů, jak věřícím podávat svaté přijímání může být více, ale je třeba zachovat „podávání“. Přístup, kdy věřící přistupují k oltáři a sami si berou z misky eucharistii, je tedy nevhodný. Ale chápu, že v takové chvíli je věřící ve

složité situaci a je obtížné přemýšlet, co dělat.

Co se týká přijímání eucharistie, není od věci připomenout také, kdo k svatému přijímání může přistupovat. Jsou čtyři základní podmínky.

- člověk je katolický křesťan
 - věří v reálnou přítomnost Krista v eucharistii (tedy ne jen symbolickou)
 - v posledním roce byl u svátosti smíření (od poslední zpovědi to není více jak rok)
 - nežije v těžkém hříchu.
- Zde je vhodné připomenout, že mezi těžké hříchy patří pohlavní soužití mimo církevně platné manželství, či např. neopodstatněná neúčast na mši svaté o neděli a zasvěcených svátcích.

U posledního bodu bych se trochu zastavil. Zvláště v době po opatřeních proti pandemii koronaviru někteří nabyli přesvědčení, že účast na mši svaté je možné splnit také jejím sledováním v televizi nebo poslechem v rádiu. To ale není pravda. Vyžaduje se moje (aktivní) účast v kostele. Televizní, rozhlasové a podobné přenosy jsou pouze zprostředkování možnosti sledovat mši těm, kteří se ze závažných důvodů mše svaté nemohou účastnit (například staří, imobilní, nemocní...). Ani oni tím svou nedělní povinnost nenaplní, ale u nich se nejedná o hřích, protože objektivně se prostě účastnit nemohli/neměli.

V situacích, kdy zdravý člověk sleduje z rozličných důvodů mši svatou v televizi (nechce se mi do kostela, protože je tam zima; nestíhám to, tak si to pustím na youtube; přijede mi návštěva; nechce se mi zamýšlet nad tím, jak to udělat – prostrídání rodičů...) tuto povinnost

nenaplňuje a nedělní mše svaté se neúčastnil. Podle tradičního učení církve má těžký hřích a nemůže tedy přistupovat k eucharistii. Tím chce církev především vyjádřit závažnost nedělního aktivního slavení ve společenství věřících, nikoli lidem znepříjemňovat život, nebo se jim

mstít. Kdo je v těžkém hříchu, u toho se vřele doporučuje, aby co nejdříve slavil v kajícínosti (tedy v touze po nápravě) svátost smíření, teprve pak může eucharistického Krista přijmout.

R. D. MARTIN SKLENÁŘ

STAVBA KOSTELA V NERATOVICÍCH

Chrám Nejsvětější Trojice bude jako archa

PředKdyž se řekne „Neratovice“, lidé si vybaví město chemického průmyslu plné komínů. Náměstí tvoří paneláky. Městu chybí důstojná dominanta. A tou se má stát nový kostel. Pomůže k tomu jeho skvělá architektura. Její návrh pochází z ateliéru významného architekta prof. Ing. arch. Zdeňka Fránka (*1961) a má potenciál stát se vyhledávanou kulturní památkou, možná i světového charakteru. Jedná se o unikátní stavbu připomínající loď, Noemovu archu. K lodi přistupuje člověk (kostelní věž) a dotýká se jí. Kostel bude zasvěcen Nejsvětější Trojici.

Centrum společenského dění odkazuje na kardinála Josefa Berana. V době, kdy komunisté zřídili město bez kostela, byl kardinál Beran internován. Kostel tedy bude i mementem novodobých českých dějin.

Zvonová věž je klíčovým prvkem kostela a její výstavba si vyžádala speciální přístup. Architekt Zdeněk Fránek navrhl věž ve tvaru válce s jemnými křivkami a složitými detaily, které by bylo obtížné realizovat tradičními stavebními metodami. Proto bylo rozhodnuto využít 3D tisk z betonu – technologii, která umožňuje přesné vytváření složitých tvarů přímo z digitálního modelu. Jak ale probíhá takový 3D

tisk zvonové věže? Pomocí speciálního 3D tiskového zařízení je beton postupně ukládán vrstvu po vrstvě podle přesného návrhu. Tento proces umožňuje vytvářet nejen rovné linie, ale i zakřivené a organické tvary, které jsou pro návrh věže klíčové. S ohledem na tyto výhody se momentálně zvažuje 3D tisk i samotného kostela, tedy jeho nadzemní části zakončené mohutným betonovým věncem, který je součástí stropní konstrukce. Nyní probíhají zkoušky tisku modulů a konečné rozhodnutí by mělo padnout do konce února tohoto roku.

Otec Peter Kováč, administrátor neratovické farnosti a zároveň předseda správní rady Nadace neratovického komunitního centra, se v uplynulém roce také rozjel na zkušenou do nově postavených kostelů – například do kostela bl. Marie Restituty na sídlišti Brno-Lesná, do kostela Krista Spasitele na pražském Barrandově, ale také do nám blízkého nově postaveného kláštera v Drastech. Všude tam získával cenné zkušenosti a rady, jak předejít některým případným chybám, jakou je třeba podcenění řešení akustiky kostela nebo finančním vícenákladům. V Brně navíc získal nejen skvělého rádce, ale i podporovatele a pomocníka, P. Pavla

Hověze, který už má zkušenosti se stavbou nového kostela a neváhá teď pomoci svým kolegům kněžím i z jiných diecézí. Neratovický projekt si vzal za svůj, srší nápady a neváhá sám přiložit ruku k dílu. Roznáší letáky neratovické nadace po brněnských kostelích, do knih vkládá štítky s číslem účtu nadace, a dokonce chce věnovat celý dotisk své knihy o stavbě kostela v Lesné jako poděkování dárcům stavby neratovického kostela. Pro „neratovičky“ je P. Hověz skutečným motorem a velkou inspirací.

O této unikátní stavbě píše prosincové číslo časopisu Forbes: V Neratovicích vzniká něco velkého. Pod dohledem Boha se tu potkávají víra a byznys. Rodí se tady kostel, který rozhodně nebude obyčejný. Vzhledem, využitím ani způsobem, jakým bude růst. Autoři učebnic architektury,

POZVÁNKA

Dvě nová spolča pro maminky a muže

Vážení farníci,

v naší farnosti vznikla dvě nová společenství, do kterých vás i touto cestou srdečně zveme.

První z nich je společenství modlitby matek: jde o čistě modlitební společenství maminek a doplňuje už zaběhnutou skupinku, která se schází v jiný den a má trochu jinou dramaturgii. Scházíme se vždy ve vyhlášené pondělí 1 x měsíčně v 18:00 na faře. Nejprve ve farním sále můžeme sdílet své úmysly a poté se v kapli pomodlíme růženec za naše děti a za vše, kde cítíme, že je naše modlitba potřeba.

Zároveň se každý den modlíme na všechny naše úmysly modlitbu Anděl Páně, případně jen nějakou střelnou modlitbu, podle toho, v jaké časové tísní a situaci se

připravte si volné stránky! Je to paradox. Aby se Kralupy nad Vltavou mohly stát městem, potřebovaly k tomu kostel. Stačilo, aby uteklo něco přes 50 let, a situace ve městě vzdáleném jen 20 kilometrů byla úplně odlišná. Proč věřit v Boha, když máme komunistickou stranu? Proč mít kostel, když máme Spolanu?

Chcete-li se stát součástí tohoto unikátního projektu a podpořit jej, stále máte šanci! Právě teď jsou naše příspěvky velice potřebné. Pomozte naší sousední farnosti mít vlastní důstojné místo k slavení mše svaté a k tomu, aby se mohli setkávat a sdílet svou víru. (RED)

číslo účtu: 9237012/0800

(v článku jsou použity texty z webových stránek www.kostelneratovice.cz a www.forbes.cz)

kteřá z nás aktuálně nachází. Snažíme se takto na dálku spojovat v modlitbě za plody našich životů.

Druhé je společenství mužů. Ti se schází také 1 x měsíčně v předem vyhlášené pondělí. První schůzka byla seznamovací a organizační, v plánu jsou ale zajímavá témata k diskuzi a případně „chlapské výlety“ v jarních či letních měsících. Budeme moc rádi, když se k nám připojíte! Je škoda potkávat se jen v neděli v kostele v lavicích a vlastně o sobě nic nevědět. Těšíme se na vás, v případě zájmu nás neváhejte kontaktovat!

ZA MODLITBY MAMINEK: KAROLÍNA
NOVÁKOVÁ A IVA ŽYRKOVÁ
ZA SPOLEČENSTVÍ MUŽŮ: JAN NOVÁK
A MICHAL ŽYREK

Proměňujme víru ve skutky

V polovině ledna se poprvé sešla nová pastorační rada. Setkání bylo inspirativní, plné energie a nápadů. Každý z členů má nyní o čem přemýšlet. Především se ale budeme snažit – dle našich sil a možností – oslovovat vás, farníky, s nabídkou společného vytváření a aktivního podílení se na životě farnosti.

Já jsem dostala na starost znovupropojení charity a farnosti: oslovit potenciální dobrovolníky a hledat prostor pro společné nápady, jak a kde pomáhat, a tím proměňovat naši víru ve skutky.

Myšlenka „znovupropojování“ mě vrátila o 25 let zpět, do doby, kdy kralupská charita vznikala. Byl to krásný obraz fungujícího společenství. Charita byla nejprve iniciativou několika farníků, které chtěly svou víru proměňovat ve skutky. Vznikl farní šatník, ženy docházely do LDN za nemocnými, aby je potěšily čtením nebo procházkou na čerstvém vzduchu. Postupně se přidávali další farníci, včetně mužů, kteří například pomáhali seniorům s holením. Postupem času se charita profesionalizovala. Přestože zde pracuje mnoho farníků, dnes už jsou spíše v menšině. Možná se vám dnešní naše charita může zdát na první pohled velká a nepřístupná,

ale ve skutečnosti jsme také jedna rodina – převážně ženy, které chtějí svůj život, včetně toho profesního, naplňovat skutky lásky.

Pokud by vás myšlenka proměňování víry ve skutky oslovila a měli byste chuť se sejít a společně hledat možnosti, míru zapojení, formu a náplň pomoci, srdečně vás zvou na setkání 10. 2. v 18:30 na faře.

BÁRA KOVÁŘOVÁ

Charita Kralupy nad Vltavou
Vás srdečně zve na

BENEFIČNÍ PLES

14.2.2026 od 19:00 hodin
ve Velvarské Záložně

K tanci i poslechu hraje Big Band Kralupy, KralupSwing a Made in Garage dále Vás čeká pestrý program a bohatá tombola.

Cena vstupenky k sezení: 200Kč
Cena vstupenky ke stání: 100Kč

Prodej vstupenek v kavárně Rígrovka v Riegrově ulici

 Charita Kralupy n. Vlt.

Teplé vdolky, sníh a pán s pejskem

Mnoho koledníků s papírovými korunami na čepici vyšlo v první půli ledna do ulic pro Tříkrálovou sbírku. Jistě jste je také potkali! Zvonili u domů, stáli a zpívali na nárožích, v obchodech, zašli do škol, na úřady a například i do pekárny nebo do muzea. Koledovalo se v Kralupech a mnoha okolních obcích. Poprosili jsme tři z mnoha organizátorek, aby se podělily o nějaký zážitek. Pár řádků přidala i jedna "kolednice":

Před obědem nás opustil dospělý doprovod, protože musel jít uvařit pro všechny společný oběd. Tak jsme se tři mladé kolednice za hezkého počasí procházely po Velvarech. Zpívaly jsme s mým doprovodem na flétnu, když v tu nás zastavil pán venčící psa, prý jestli bychom mu nezaspívaly. Sice nemá peníze, ale dovolí nám za to pohladit jeho rozkošného pejska. Tomu jsme neodolaly, a tak jsme zazpívaly co nejlíp jsme dovedly. Po pomazlení pejska jsme se rozloučily, a protože jsme měly obrovský

hlad, sedly jsme si na lavičku a daly si pár sladkostí, které jsme za ráno vykoledovaly. Nechtěly jsme si sníst všechno, a tak jsme hlad zaháněly tím, že já s Ánou jsme za doprovodu flétny složily píseň o tom, co všechno sníme. Po dlouhém sezení na lavičce jsme se zvedly, že ještě před obědem obejdeme pár domů, ale bylo tak hezké počasí, že jsme to vzaly kolem zamrzlého potoka, a tomu jsme prostě nemohly odolat... Když jsme byly promrzlé na kost, konečně jsme se vydaly směr oběd.

LŮCA ČECHLOVSKÁ, VELVARY

Domluvili jsme se se školkou a připravili jsme krátkou, asi třicetiminutovou trasu. Děti plnily úkoly a získávaly dary pro Ježíška. Cestou se zastavily v místní pekárně, kde dostaly minivánočky, pak pokračovaly k betlému u školy, kde Ježíškovi předaly dary. Setkaly se i s paní starostkou, od které také dostaly dobroty. Poslední zastavení bylo na evangelické faře. Tam jsme malým koledníkům ukázaly kadidlo a myrhu jak v pevném stavu tak i zapálené, aby si mohly přičuchnout. Tříkrálové putování skončilo v kostele. Několik maminek tam připravilo malý koncert – zahrály nám a zazpívaly. Cestou jsme vybrali i nějaké penízky do kasičky.

JANA CHALUPOVÁ, CENTRUM MALINA,
LIBČICE NAD VLTAVOU

Byli jsme domluveni, že přijdeme koledovat kromě jiných také na jednu adresu na Velké Bučině. Jenomže jsme

netušili, že je to až na jejím nejhornějším okraji! Dětem to ale nevadilo, čerstvá nadílka sněhu přinesla naší výpravě nečekané radosti. Moje partička čtyř chlapců vymetla každou závěj. Váleli se, až královské koruny odletovaly. Jenom Mike nepadl, musel si chránit kytaru, na kterou při koledování hrál. Domů jsme se vrátili totálně zmrzlí a ty ucourané pláště! Musely se hned hodit do pračky a pak do sušičky. Druhý den ráno byl nástup v 8 v kostele.

PAVLÍNA MALOY ŘEZÁČOVÁ, VELVARY

Letošní Tříkrálová sbírka byla pro Chržín výjimečná – poprvé se do ní zapojila i místní tříkrálová družina. Děti se nejprve odvážně rozezněly ve velvarských ulicích, kde se připojily ke skupince zkušenějších koledníků. Po společném obědě, který jim dodal sílu i dobrou náladu, vyrazily koledovat do Budihostic a Dolní Kamenice. Právě tam jsme zažili jeden z nejsilnějších okamžiků našeho koledování. Paní, která otevřela dveře, se při prvních tónech dětského zpěvu neubránila dojetí a slzám. Emoce, které koleda přinesla, mluvily za vše – a koledníci si z tohoto setkání odnesli zážitek, na který se nezapomíná.

Další krásné překvapení čekali družinu přímo v Chržíně. Z projíždějího auta, které už mířilo ven z obce, se náhle stalo místo setkání – řidič zastavil, stáhl okénko a sám požádal, zda může přispět. Děti k němu hned přispěchaly, zazpívaly koledu a obdarovaly ho drobnými dárečky. Dojemné a zároveň hřejivé zakončení koledování pak připravila paní na Uhách, která děti přivítala ještě teplými domácími vdolky. Děkujeme všem, kteří otevřeli nejen své dveře, ale především svá srdce, a přispěli k tomu, že Tříkrálová sbírka byla i letos plná lidskosti, radosti a vzájemné blízkosti.

PETRA KOTTOVÁ, CHRŽÍN

Kralupy	143 897Kč
Nelahozeves	20 495Kč
Velvary	34 596Kč
Veltrusy	13 596Kč
Zákolany	10 778Kč
Lhotka u Mělníka	14 720Kč
Kozomín	10 850Kč
Úžice	8 866Kč
Odolena voda	15 112Kč
Řež	9 348Kč
Libčice	7 273Kč
Dřínov	3 864Kč
Online koleda + QR kód	20 655 Kč

Jeden trik, jak sedět v teple

Jistě jste si všimli, že náš chrám je vybaven moderními technologiemi, které zvyšují komfort při modlitbě i pobytu v chrámu. Jednou z těchto moderních instalací jsou vyhřívané koberečky, jež přeměňují elektrickou energii na teplo a předávají jej sedícím, aby v chladných dnech netrpěly jejich kostrče a pozadí.

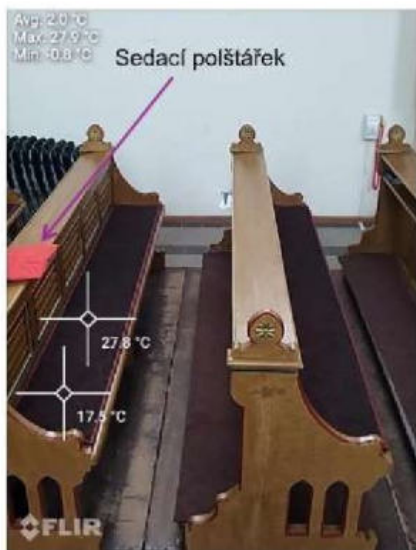
Na základě připomínek některých farníků, které se týkaly domnělých nedostatků ve funkčnosti tohoto zařízení, vznikla diskuze o způsobu ověření teploty „topných koberečků“ v

kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava. Proto jsem zajistil měření pomocí termokamery.

Dne 16. 1. 2026 bylo provedeno měření teploty povrchu lavic v kostele pomocí termokamery CAT S61 panem inženýrem Lukášem Kejlou, přičemž výsledky byly následně velmi rychle vyhodnoceny. Během plošného měření vyhřátých lavic, na nichž předtím nikdo nesměl sedět (aby nedošlo k vytvoření tepelné stopy), byla zjištěna správná funkčnost všech osmi

topných systémů. Ty vyhřívají plochu lavic na teplotu přibližně 15–20 °C v závislosti na okolní teplotě.

Zajímavým zjištěním bylo, že pokud byly na topném koberečku položeny polštářky, po jejich odstranění byla naměřená teplota vyšší přibližně o 10 °C. Tyto teplotní rozdíly lze pozorovat na prvním

obrázku (17,5 °C bez polštářku a 27,8 °C bezprostředně po jeho odstranění).

Důvodem je vyšší tepelná izolace polštářku, která zpomaluje únik tepla koberečku.

Z toho plyne jednoduché doporučení: chcete-li mít teplejší plochu pod sebe, polštářek si sundejte – místo pod ním je již vyhřáté.

Přejeme vám hezké zimní období a buďte hlavně v teple.

ING. TOMÁŠ RUŽOVIČ, PH.D.

Chlapi se obložili jídlem, ženy šly do kaple

Jejda, teprve únor. Lidičky já teda nevím, jak to připadá vám, ale na mě je ta letošní zima už nějak dlouhá a otravná. Pořád mrzne, často je vlezlo a všichni kýchají, smrkají a kašlou. Ale už naštěstí začínám pozorovat, že sluníčko chodí spát později a dříve vstává. No není to teda zatím žádný zázrak, ale naplňuje mě to nadějí, že už brzy bude lépe.

A co se dělo na faře? Na první pohled nic moc, řeklo by se, že teď v mezidobí mezi Vánoce a Velikonocemi se na faře ani nic zvláštního dít nemůže. Prostě, že my reportérky máme okurkovou sezónu. Ale opak je pravdou. Udály se tu velké věci. Ale nebojte se, o nic nepřijdete. Přece víte, že já vaše farní ovečka držím kopýtko na tepu dnešní doby. Tak si představte, že tu vznikla hned dvě nová farní společenství. A podle toho, kolik se tu na prvních schůzkách sešlo lidí a s jakým nadšením odcházeli, to vypadá, že budou úspěšná. A to je pro mě pro ovečku moc dobře, milí farníci, protože čím více se tu scházíte, tím více se na faře topí a já míň mrznu. Takže vás všechny povzbuzuji k co největší farní aktivitaci, teda hlavně tady na faře. To víte, že když lítáte s farářem po zamrzlém rybníku v Zeměchách, tak mě to moc nerozpálí. Ale na druhou stranu mám radost, že jste se zapojili do mé výzvy „unavit faráře“.

Ale teď pěkně popořádku. Po vánočních prázdninách se tu v pondělí sešly ženy, aby se modlily za své děti. Je to nové, čistě modlitební společenství žen, které svými modlitbami chtějí doprovázet a pomáhat svým dětem. Nejprve se sešly ve

farním sále, kde si řekly, za co všechno se budou modlit a pak společně sešly dolů do kaple a tam se modlily za své úmysly. Jak jsem tady pak v následujících dnech zaslechla, tak ty, které tu byly, oslovily další ženy, a tak to vypadá, že příště jich bude zase o něco více, a to je moc dobře. Mám ráda, když je fara plná lidí. To se pak necítím tak osamocená. Farář ten lítá sem tam a ti dva cvakalové z kanceláře, s těmi není zhola nic. Pořád jen koukají do těch svých bedýnek, cvakají do klávesnic a přehrabují papíry ze strany na stranu. Žyrkoun má teď dotační období, tak to s ním kór nic není, a ještě k tomu se musím koukat na to, jak je celej bílej a má kruhy pod očima.

Ale to jsem odbočila. Následující pondělí se tu na faře sešli pro změnu chlapi. No přišla jich sem rovnou celá horda. Nanosili si sem spoustu dobrot a pití, obložili se tím vším a pak mě naštváli, protože mě zamkli do kanceláře, že jsem moc zvědavá. Ale na mě si nepřijdou. Nechali si otevřené dveře do chodby a já nalípla jeden ze svých citlivých slechů na dveře a nic mi neuteklo. No jo, já vím že se to nedělá, ale to se snad dělá zavírat farní ovečku do kanceláře, když se vedle píší farní dějiny? No nedělá přeci, tak co jsem měla dělat. Alespoň tady vidíte, jak se tady pro vás nasazují, a to fyzicky i morálně. A to jenom proto, abyste byli, jak se říká v obraze. Zpět k mé napínavé minireportáži o chlapském spolčú. Měli představovací kolečko a rovnou každý říkal své představy o chlapském spolčú a o nápadech na všemožné činnosti. Pak se

pomodlili a začalo to tam hučet jako v úlu. To vám byl hukot. To už jsem vůbec ničemu nerozuměla. Asi se chlapi navzájem sdíleli, jak bych vám to nejlépe řekla, prostě normálně kecali. Byli tady poměrně dlouho, tak si myslím, že se jim tady líbilo a že to má taky naději na pokračování. Říkali i termín dalšího setkání, ale zrovna když to řekli, tak někdo otevíral pivo a jak to pšouklo, tak jsem to neslyšela, ale on to pan farář určitě napíše do týdeníku. Tak chlapi, koukejte číst farní týdeník ať to neprošvihnete, známe se.

Jinak tady děti na PDO zase zlobily, ale kuš, co to píšu. Nezlobily, ale zdobily svíčky na hromnice. A používaly k tomu i takové ty třpytky, a to vám byla sranda. Ony se jim tady nějak rozlítaly, a pak v neděli, když byl farní oběd, se tu všechno třpytilo. Dokonce i pan farář se třpytil, skoro jako Mojžíš, když se vrátil z hory Sinaj a byl ozářen. Když už jsme u farního oběda, tak byl vynikající hovězí vývar se zeleninou a segedínský guláš s houskovým knedlíkem. Vařili manželé Musilovi, kteří budou vařit i v únoru, kdy by měl být smažený sýr s bramborem. Tak se nezapomeňte hlásit faráři, nebo Musilům,

MICHAEL HANES

anebo Žyrkounům. Jo a málem bych zapoměla. Na farní oběd přijela i velmi milá návštěva, a to rodina Holejšovských, kteří mezi nás velmi rychle zapadli. Žyrkouni s panem farářem pak jeli o týden později na farní ples vlašimské farnosti, který je vždycky moc pěkný, se skvělou kapelou a s vtipnými vstupy či pěkným předtančením. A mimo to je prý v úžasné zajímavém prostoru zdejšího minipivovaru, který se nachází v kdysi průmyslovém objektu.

Taky jsem tu zaslechla, že v jednu sobotu někdo vylomil zámek u kostelní pokladny. Naštěstí ji pan farář v sobotu po mši vybral, takže zloděj byl patrně velmi zklamaný, když po zničení zámku zjistil, že je pokladna prázdná. Na pokladnu se dal nový zámek a také se již v kostele připravuje instalace kamerového systému. Tak snad už se tyhle ošklivosti nebudou opakovat.

Už mě zebou kopejtky, tak si jdu zalézt do pelechu. Užijte si jarních prázdnin a nezapomeňte navštěvovat často faru, ať se tady víc topí a vaše ovečka netrpí zimou a samotou.

VAŠE OVČA, REPORTÉRKA KRAFALI

Rád dělám vtípky a koukám na animáky

Představuje se další účastník "přípravky" na život z eucharistie:

Ahoj, jmenuji se Michael, je mi 8 let a chodím do třetí třídy. Bydlím v Kralupech nad Vltavou. Mám jednu starší sestru a dva bratry.

Rád dělám vtípky a koukám na animáky. Se sourozenci rád hraji společenské hry a videohry na televizi a počítači. Taky

chodím na atletiku do Sokola. V létě rád jezdím na kole a koloběžce, v zimě rád stavím sněhuláky a sněžné hrady.

FARNÍ
KARNEVAL

SOBOTA
7.2. 2026

OD 15:00

Chmelova 212, Kralupy n. Vlt

Děti si mohou vzít masky.

Program: soutěž o nejlepší masku,
společné hry, tancování.

Pohoštění zajištěno.

Příspěvek dobrovolný - na místě.

Přihlašování u otce Martina Sklenáře.

Únor

2026

ve farnosti Kralupy n. Út.

neděle 1. 2.	po mši sv.	farní káva	Kralupy - fara
neděle 1. 2.	15:00	výlet na hokej	O2 aréna
pondělí 2. 2.	17:30	žehnání hromniček	Kralupy - kostel
úterý 3. 2.	17:30	svatoblažejské požehnání	Kralupy - kostel
sobota 7. 2.	15:00	karneval	Kralupy - fara
neděle 8. 2.	po mši sv.	farní výlet	
sobota 14.2.	12:00	masopust ve městě	
sobota 14.2.	19:00	charitní ples	Velvary - Záložna
neděle 15.2.	po mši sv.	farní oběd	Kralupy - fara
úterý 17.2.	odpoledne	zpovědní den	Kralupy - kostel
středa 18.2.	17:30	Popeleční středa	Kralupy - kostel
čtvrtek 26.2.	14:30	setkání seniorů	Kralupy - fara